Lietas Nr. 127015314
Lietas arhīva Nr. 104AA-0853-14/8

SPRIEDUMS

Rīgā **2014.gada 11.decembrī**

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese I.Logina,
tiesneses S.Amola un D.Kalniņa
rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar **/pers. B/,** personas kods /personas kods/, iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 5.jūnija spriedumu, un

konstatēja:

2014.gada 13.februārī Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes vecākā inspektore I.Priede sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu – paziņojumu Nr.51034833 par to, ka 2014.gada 13.februārī transportlīdzeklis HONDA (valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/ novietots stāvēšanai Rīgā, Tērbatas ielā pie Bruņinieku ielas 22.nama uz ietves, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk tekstā – CSN) 135.9. punktā prasības, un transportlīdzekļa vadītājs ir izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.^{10} panta ceturtās daļas 5.punktā minēto administratīvo pārkāpumu. Transportlīdzekļa vadītājam, kas neatrodas pārkāpuma izdarīšanas vietā, nolēma uzlikt naudas sodu EUR 30 apmērā.

Minēto protokolu – paziņojumu Nr.510348333 /pers. B/ pārsūdzēja Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldē.

Ar Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes priekšnieka A.Monahova 2014.gada 25.marta lēmumu atstāts negrozīts 2014.gada 13.februārī pieņemtais lēmums par administratīvā pārkāpuma protokola - paziņojuma Nr.510348333 piemērošanu.

Nepiekrītot Rīgas pašvaldības policijas Ceļa policijas pārvaldes priekšnieka 2014.gada 25.marta lēmumam, /pers. B/ to pārsūdzēja tiesā.

Ar Rīgas pilsētas Centa rajona tiesas 2014.gada 5.jūnija spriedumu Rīgas pašvaldības policijas Ceļa policijas pārvaldes 2014.gada 25.marta lēmums atstāts negrozīts, bet /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Par Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 5.jūnija spriedumu /pers. B/ iesniedza apelācijas sūdzību, lūdzot pārskatīt pirmās instances tiesas spriedumu un to atcelt. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa nav pēc būtības izskatījusi viņa 2014.gada 2.jūnija protestu – sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2014.gada 22.maija paskaidrojumiem lietā Nr.127015314, kā arī nav sniegusi skaidrojumu viņa iebildumu pilnīgai ignorēšanai. Spriedumā nav nekādas atsauces uz normatīvajiem aktiem par "bortakments" iekļaušanu "gājēju ietves" sastāvā, par ko, kā redzams no fotogrāfijām, nav nekādu šaubu, un būvnormatīvi to nenosaka.

Par iesniegto apelācijas sūdzību Rīgas pašvaldības policijas pilnvarotā persona iesniedza paskaidrojumus, norādot, ka par pierādījumiem lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols - paziņojums, Iestādes darbinieku ziņojumi un foto attēli, kur redzams, ka Transportlīdzeklis novietots stāvēšanai uz Tērbatas ielas pie Bruņinieku ielā 22.nama, Rīgā.

Lietā ir pierādīts, ka sūdzības iesniedzēja Transportlīdzeklis nebija novietots brauktuves malā, bet gan daļēji, proti, ar blakus sēdētāja riteņiem uz ietves. Tādējādi sūdzības iesniedzējs nav ievērojis CSN 135.9.punkta un LAPK 149.^{10}panta ceturtās daļas 5.punkta prasības.

Pirmās instances tiesa pamatoti piešķīrusi augstāku ticamību Iestādes darbinieku veiktajiem foto attēliem. Jo, lai gan policijas darbinieka liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi.

Savukārt sūdzības iesniedzējs kā pie administratīvās atbildības saucamā persona var būt ieinteresēts sniegt sev izdevīgu lietas apstākļu izklāstu, pievienojot foto attēlus, kas neatbilst patiesībai, lai izvairītos no administratīvās atbildības. Turklāt, salīdzinot Iestādes un sūdzības iesniedzēja foto attēlus, redzams, ka viņa veiktajos foto attēlos Transportlīdzeklis neatrodas tai pašā vietā, kur tas atradies, kad Iestāde darbinieki konstatējuši pārkāpumu un veikuši foto fiksāciju. Sūdzības iesniedzējs pārvietojis Transportlīdzekli pirms foto attēlu veikšanas, lai izvairītos no administratīvās atbildības. Izskatāmajā gadījumā vieta, kur administratīvā pārkāpuma protokolā-paziņojumā konstatētajā laikā bija novietots sūdzības iesniedzēja vadītais Transportlīdzeklis uzskatāma par ietvi. Savukārt transportlīdzekļu novietošana stāvēšanai uz ietves ir pieļaujam tikai tādas vietas, kur tas tieši ir noteikts ar 532. vai 533.ceļa zīmi. Taču aplūkojamajā vietā šādas ceļazīmes nav.

Pirmās instances tiesa ir novērtējusi visus pierādījumus saskaņā ar LAPK 244.pantu, proti, novērtējusi pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem un nonākusi pie pareiziem secinājumiem.

Iestādes pārstāvja ieskatā piemērot LAPK 21.pantu un atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu pie konkrētā lietā esošiem apstākļiem būtu pretrunā ar LAPK 22.pantu, kas nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietā iegūtos pierādījumus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, apelācijas sūdzībā un iestādes paskaidrojumos izteiktos argumentus, tiesu kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 5.jūnija spriedums atstājams negrozīts, bet /pers. B/ apelācijas sūdzība noraidāma.

LAPK 289.^{13}panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

LAPK 299.[22]panta pirmā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesa taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši šā kodeksa divdesmit trešās "a" nodaļas (ietver LAPK 289.[13]pantu) prasībām.

Ievērojot minēto tiesisko regulējumu, secināms, ka apelācijas instances tiesa, izskatot sūdzību par zemākās instances tiesas nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, ja atzīst pārsūdzētā nolēmuma administratīvā pārkāpuma lietā motivāciju par pareizu un pilnībā pietiekamu, var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas nolēmuma motivācijai, izvērstāku argumentāciju nenorādot.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi iestādes un pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu kopsakarā ar apelācijas sūdzībā ietvertajiem argumentiem, tiesu kolēģija atzīst, ka tiesas spriedumā konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi un uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi un tajā sniegtais pamatojums ir pilnībā pietiekams, līdz ar to apelācijas tiesa pievienojas rajona tiesas sprieduma motivācijai un izvērstāku argumentu izklāstu nesniedz, kā to paredz LAPK 289.[13]panta trešā daļa.

Par apelācijas sūdzībā izteiktajiem argumentiem apelācijas tiesa papildus norāda sekojošo.

Izvērtējot /pers. B/ apelācijas sūdzības saturu, tiesu kolēģija atzīst, ka jauni apstākļi vai pierādījumi, kas attiecas uz faktiskajiem pārkāpuma apstākļiem un ietekmē rajona tiesas atzinumu pamatotību par /pers. B/ vainu LAPK 149.[10]panta ceturtās daļas 5.punktā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, nav konstatējami.

Tiesu kolēģija norāda, ka rajona tiesa spriedumā pamatoti ir vērtējusi transportlīdzekļa novietošanu stāvēšanai atbilstību CSN prasībām, jo saskaņā ar noteikumu (CSN) 1.2.punktu ceļu satiksmes kārtību Latvijā nosaka Ceļu satiksmes noteikumi. Savukārt būvnormatīvu vai citu normu attiecināšanai uz ceļu satiksmes kārtību, uz ko atsaucas savā sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzējs, nav tiesiska pamata.

Tiesu kolēģija atzīst, ka sūdzības iesniedzēja Ceļu satiksmes noteikumu izpratne, konkrētajā gadījumā par to, kāda ceļa ir uzskatāma par ietvi, neatbilst Ceļu satiksmes noteikumos noteiktai ietves definīcijai.

Saskaņā ar CSN 1.punktā doto termina "Ietve" definīciju tā ir ceļa daļa, kas paredzēta gājējiem. Ietve piekļaujas brauktuvei vai ir atdalīta no tās. Termins "Brauktuve" ir ceļa daļa, kas paredzēta transportlīdzekļu braukšanai.

Ceļu satiksmes noteikumos nav dots definējums, kā arī nav regulēta satiksmes dalībnieku kustība pa tādu ceļa daļu kā "bortakmens", ko savās sūdzībās norāda sūdzības iesniedzējs.

Tādējādi CSN izpratnē ceļa daļa, kas piekļaujas brauktuvei, ir uzskatāma par ietvi, un pārvietošanās pa to visā tās platumā ir paredzēta tikai gājējiem, bet transportlīdzekļu novietošana uz tās ir pieļaujama tikai tad, ja tas ir noteikts ar 532. vai 533.ceļa zīmi, kas konkrētajā vietā nav uzstādīta.

Līdz ar to konkrētajā gadījumā, neatkarīgi no tā, cik tālu transportlīdzeklis novietots uz ietves vietā, kur tas nav atļauts, kā arī neatkarīgi no tā, vai tas ir, vai nav traucējis gājēju pārvietošanos, ir ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums, par kuru ir paredzēta administratīvā atbildība. Tādējādi sūdzības iesniedzēja iesniegtajās fotogrāfijās fiksētajam transportlīdzekļa novietojumam uz ietves nav izšķirošas nozīmes administratīvā pārkāpuma fakta konstatēšanā.

Bez tam, tiesu kolēģija, iepazīstoties ar lietai pievienotajām fotouzņēmumiem, konstatē, ka sūdzības iesniedzēja fotouzņēmumos fiksētais transportlīdzekļa novietojums acīmredzami atšķiras no iestādes fotouzņēmumos fiksētā, kas nepārprotami norāda uz pārkāpēja vēlmi sagrozīt faktiskos lietas apstākļus, lai izvairītos no administratīvās atbildības.

Tiesu kolēģija, izskatot lietu, ņem vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas, proti, kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (sk., piemēram, 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90)). Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu).

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar LAPK 289.[21], 289.[22] pantu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

nosprieda:

Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 5.jūnija spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. B/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese I.Logina

Tiesnese S.Arnola

Tiesnese D.Kalniņa